

Γιὰ τὴν μεγάλην ἀσθενή, ποῦ χρόνια πάσχει καὶ πονεῖ.

Χ.—Εἰς σκέψεις εἶσαι, Περικλῆ, σπουδαίως βυθισμένος...
μὴ δὲν μοῦ λές τί σκέπτεσαι, κί' εἶσαι συλλογισμένος;

Ἐτὸν κόσμο πάθῃ περισσά
κί' ἀγάθια γύρω τόσα,
καί' τῆς χιλιάδας τὰ μισὰ
μῆς κάνουν πεντακόσια.

Π.— Μίσα' στὴν τόσην δρᾶσιν μας
τι φοβεράς ἀρρώστες κί'
ἐπαπειλοῦν τὴν κρῆσιν μας
καί' μῆς κολλοῦν σάν δαίμονες.

Ἐ' αὐτὸν τὸν κόσμο, Φασουλῆ,
ποῦ τόσας σκέψεις προκλέτ,
κανεὶ καλά δὲν ξέρει
τί νόσον ὑποφέρει.

Κί' ἂν ἐγεννήθῃς φουκαρῆς
κί' ἂν ἐγεννήθῃς ταλαρῆς,
κί' ἂν ἐγεννήθῃς ἀφανής
κί' ἂν σὲ τιμοῦν οἰκίστημα,
δὲν εἶνε βέβαιος κανεὶς
ὅσοτον ἔχεις νόσημα.

Ἐτῆς οἰκουμένης τοὺς γιαιτροὺς, τοὺς ντόπιους καὶ τοὺς ξένους,
σὲ Γαληνοῦς, Μαχάονας, καὶ σ' ἄλλους δοξασμένους,
σὲ τόσους θαυματοποιούς
καὶ τῶν βροτῶν Ἀσκληπιούς,

δὲν ἔχω πίστιν σταθεράν ἐκ φύσεως καμμίαν,
κί' ὅταν αὐτοὶ μὲ βεβαιοῦν πῶς ἔχω λευκαίμια,
στοιχηματίω, Φασουλῆ, πῶς ἔχω λαρυγγίτιδα
μὲ δόσιν ἀνεμοβλογῆς κί' ὀλίγην ἐντερίτιδα.

Ναὶ μὲν τὴν ἐπιστήμην τῶν μεγάλων ἐκτιμῶ
μῶλις κανένα κόκαλο μοῦ κλείσῃ τὸν λαϊμό,
καὶ μὲν μὲ τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης φρίττω
καὶ πάντα ζωοπάροχον πρὸς ὅλους τὴν χηρῶτα.

Ναὶ μὲν τῆς ἐπιστήμης τῶν γεραίων τὸ ποῖον
κί' ἄλεκτρονίκας ἴθισα πρὸς τὸν Ἀσκληπιόν,
ναὶ μὲν διεβεβαίωσα τὸν κόσμο, Φασουλῆ,
πῶς καὶ τὸ ρετινόλαδο σπουδαίως ὠφελεῖ.

Πῶς δὲν ἔμπορεῖ χωρὶς γιαιτροῦς ὁ κόσμος νὰ περάσῃ,
μῆτε κανένα νόσημα πραγματικῶς νὰ δρᾶσῃ,
καὶ πρέπει πίστις πρὸς αὐτοὺς νὰ δίδεται μεγάλη,
μὰ φαίνεται πῶς ἔγκλειται ἔσθ' ἂν βρωμοχαρακτῆρα μου
νὰ δυσπιστῆ πρὸς καθενὸς ἀνθρώπου τὸ κεράλι,
καὶ δυσπιστος νὰ κἀθωμαι νὰ κλαίω γιὰ τὴν μοῖρα μου.

Φ.— Δὲν κανεὶς, φίλε μου, καλὰ
νὰ μὴν πιστεύῃς σ' ἄ πολλὰ
τῆς ἐπιστήμης θαύματα, τὰ πράγματι σωτήρια.
ποῦ τώρα πᾶς καθήρησεν τὰ παλαιὰ κλυοτήρια.

Πίστευε, φίλε μου, καὶ σὺ,
κί' αὐτὸς ὁ κόσμος ἂν νοσῇ,
μοῦ φαίνεται καλλίτερο κανεὶς νὰ μὴ μαθαίρη
γιατὶ καὶ πῶς πεθαίνει.

Τῆς ἐπιστήμης κῦτταξε τὸ καταγαλὸν φῶς
σάν συγχρονος σοφός,

κί' ἐνόσω ζῆς, βρῆ Περικλῆ, μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους
ἴσῃς ἐπιστήμης πιστεύε τὰ μῆσα καὶ τοὺς τρόπους.

Τοὺς ἀπιστοῦντας εἰς αὐτὴν φασκάλωσέ τους κί' ἄστους,
σὲ διαγνώσεις πιστεύε βεβαίως κί' ἄλυκαστους,
καὶ νὰ μακθάνῃς φρόντιζε τῶν νόσον τὴν αἰτίαν,
καὶ πάντοτε μκτῆρίζε τὴν σάρκα τὴν βροτείαν.

Μαζὶ μὲ τοὺς εἰδημόνας
τῆς ἐπιστήμης ἔλα,
καὶ τοὺς ἀνεπιστήμους
ἐμφρόνως καταγάλα.

Μ' αὐτὴν τὴν δυσπιστίαν σου τὴν ἀνθρωπικὰ σοῦ χάνεις,
μακάριος ὅπου τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης εἶδε...
ἀνάλυσιν τῶν οὐρων σου συχνότατα νὰ κανῆς
καὶ τὸ κοιλῶν αἶμα σου πρὸς ἀνάλυσις διδε,
κί' ἂν εἰμπορῆς μὴ φλέγγοσαι καὶ κράτει ψυχραμίαν
ὅποταν βλέπῃς, Περικλῆ, τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν.

Ἐνὼς παντοῦ καὶ τρανὰ
τοῦ κόσμου τοῦτου τὰ δεινὰ,
τὸ πάντων δὲ δεινότερον ἢ δυσπιστοῦσα φύσις
ἴσας γνώσεις τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὰς ἐπινοήσεις.

Μὴν εἶσαι πλέον δυσπιστος, μὰ τρέφε πάντα πίστιν
πρὸς ἕνα κί' ἄλλον γεραρόν τῆς ἐπιστήμης μύστην,
κί' ἔλα νὰ' ἄρῃς μὲν ἄρρωστη μαζὶ μου, βρῆ μαγκούφῃ,
ποῦ τόσο τρέχουν νὰ τὴν δοῦν
καὶ γύρω δόκτορες πηθοῦν,
καὶ παίξουν κλωτοσοκούφι.

Ἐλα μαζὶ μου νὰ τὴν' ἄρῃς
τὴν ἄρρωστη, τὴν μαύρη...
τρέχει καθένος εὐφραδῆ,
μὰ θεραπεία νὰ βρῇ.

Ἐλλάδα, Περικλῆ, τὴν λέν,
τὸ γάλι τῆς πολλοῦ τοῦ κλαῖν,
καὶ βλέπω διαφόρους
τριγύρω τῆς νιοτόρους
νὰ τὴν κυττοῦν προσκετικὰ
καὶ νὰ τῆς γράφουν γιαιτρικὰ.

Δὸς του ρετσάταις ἀπ' ἔδω,
δὸς του ρετσάταις ἀπ' ἐκεῖ,
καὶ φάρμακα χωρὶς ρεσιῶ
καὶ τρόποι θεραπευτικῶ.

Φωνάζει κάποιος γεραρός
πῶς ἔχει πνευμονία,
φωνάζει κί' ἕνας νεαρός
πῶς ἔπαθε ταῖνια.

Σαῦρηται νὰ τοὺς φιλήσῃς
τοὺς πολλούς τῆς τοῦ σωτήρα,
ποῦ προτείνουν ἀναλύσις
ἐμβριεῖς τῆς καικοίρας.

Ἐναλοῦν τὰ Ταμίαια
καὶ τῆς βρῆσκου ἀναίμια,
ἀναλοῦν διοικήσεις
καὶ κυττοῦν πῶς εἶναι φθίσις.

Ἐναλοῦν πάντῃς τῆς,
μὲλοῦν τὰ κῦτταρά τῆς,

μά κανείς καλὰ δὲν ξέρει
ποιὰν νόσον ὑποφέρει,
κί' ἕνα βεβαίον μόνον
πῶς μεραίνεται πρὸ χρόνων.

Κάθε νόσος καὶ βλακεία,
μὰ καὶ κάθε μαλακία
καὶ παντοειδῆς μαλάκα
λένε, Περικλέτο βλάκα,
ὡς κρησφύγετον εἰρῆσκαι ὅτ' ἡν μεγάλην ἀσθενή,
ποῦ τὸν κόσμον συγκαίει.

Μ' ἔταν κί' ἄλλον τῆς φωστῆρα
ἔχει γίν' ἡ κακομοῖρα
παθολογικὸν Μουστορα
νοσημάτων ἐξαισίαν.

Κί' ἀνευρίσκονται σ' ἐκείνην παντὸς εἶδους ἐκφυλλοίσις,
παιμίαι, σφαιμίαι, προτοδοαὶ παραλύσεις,
μυστηρικὴ στομαχολγία, στομαχική μωλιτία,
κάθε νόσος ἐν συντόμῳ μὲ κατὰ λήϊν εἰς ἴτις,
ἄλθως ὄγκων, ὅπου φέρουν κακοῦθ' ἡ χαρακτήρα,
καρασμός, αἰμορροΐδες, κί' αἰμορροϊκὴ πορφύρα.

Φάρμακ' ἀπ' ἔδα κί' ἐκεῖ
πρώτης ἐπιστήμονες,
φάρμακα κί' ἔμπειροὶ
κί' ἄλλοι πολυ-λήμονες.

Βλέπει γιαντροὺς προθύμους
νὰ κάνουν κατὰ κόρον
ἐνέσεις κί' αἰναισίμους
διακριτικὰς ρητόρων.

Τι δίκαιαι, τί κούραι,
καὶ τί γιαντρῶν μουθούραι
γὰ τὸκ καὶ γὰ τἄλλα.

Κί' ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα
τῆς δίνου μὲ κολῶνα
γὰ στήριγμα μεγάλο.

Σ' ἐκείνην τὴν στιγμῶν
δοσε πολλὰ γνωρίζουν
καὶ φαίνονται σοφώτεροι.

Μὰ τῆς φτωχῆς καὶ πάλι
τῆς ἔργεται μὲ ἔλαψ
καὶ πέφτει τρεῖς χεῖρότερα.

Ἦχει βάρυς ὁ θρήνος,
κί' ὁ βρόντος τῆς ἐκείνος
κλονίζει τοῦν καὶ σῶμα.

Καὶ κόσμος πεθαμμένος
ζυγοῦσθερωμένος
ποῦ γέλοιο καὶ μὲ σκιδίμα.

Τὴν ἄρρωστη μητέρα
τὴν τριβουν κί' ἄρα
μὲ ῥοκὰ Μαρεθῶνον.

Κί' ἀπὸ Σταδίων στίβους
τῆς χορηγοῦν ἐρίβους
μὲ γέρας τῶν Ἀγῶνων.

Ἄλλ' ὅμως κί' ἕνα Φασουλῆν τῆς χορηγοῦν ὡς φάλην,
καὶ κλάδον ἐξ ἐκείνου
τοῦ παλαιοῦ κοτίνου,
ποῦ πρώτος ὁ τρεῖσπερος ἐφύτευσε ὅτ' ἡν Ἄλτιν.

Τι ρήτορες πολύφοβοι κοντὰ τῆς λαρυγγίζου
μὲ χέριν ἀθρόνων,
καὶ μίς ὅτ' ἡν ἀναιμία τῆς αἵμα τῆς μεταγγίζου
ἀπὸ σκιάς προγόνων.

Γι' αὐτὴν τοῦ κόσμου χαλασμός
καὶ τῶν γιαντρῶν παροξυσμός,
καὶ γὰρ νὰ δυναμώσῃ
καὶ γὰρ νὰ καρδαμώσῃ,
τῆς δίνου γὰρ μπιρτέμα
τοῦ Μάνλιχερ τουφέμα.

Τῆς κάνουν καὶ παιχιδία
καὶ τόσας κασκαρικές,
τῆς κάνουν καὶ ταξείδια
μὲ θύελλαις, μὲ Νίκαις,
μὲ Δόξαις κυματούσαις
καὶ νέαις Ναυκρατούσαις.

Τῆς στρώνουσι κί' ἔλαψ
καινούριαις καὶ παλαιαῖς,
τῆς δίνου μὲ κορδῶνα.

Καὶ μὲ τοῦ Παρθενῶνος
τὸν στύλον ταυτοχρόνως
τῆς δίνου καὶ καθρόνα.

Κί' ἐκείνη τὰ σπῆνοι
καὶ λύσει τὸ κορδόνι
καὶ πέφτει ὅτ' ἡν ἔλαψ.

Ὅμως τῆς φεύγου δια
καὶ τῆς φωνάζου φῶλα
τὰ ξένα τὰ σκυλιά.

Ὁ πόνος τῆς βαθύς
καὶ ἔξουσι συγκαίει
καὶ στήθ' ὡς συγκαίει.

Κί' ἀπὸ τοῦ Προμηθέως
ἐκείνου τὰ σπῆνοι
τῆς φτεγμένου κατατόμα.

Ἄρκοιδαὶς κί' Ὀσποδαροι
τῶν σὲ κοινὸν τραπέζι,
καὶ βάρβαρο ποδῶρι
τὸ ὅτ' ἡν σπῆνοι, τῆς πίζαι.

Σιμῶνουμε σαράμα,
λυσομακοῦν ἀγρίμα,
καὶ τὴν κυττοῦν κοράμα,
ποῦ πέφτου' ὅτ' ἡν φσημα.

Τι σημαντρα σημάινου,
καὶ Κροῦμοι κί' Ἀσπερούχ
νὰ κοιμηθῆ προσημένου
τὸν ὕπνον τοῦ Βερούχ.

Ὅτ' ὅσοι τῆς εἰ φίλοι
δὲν στρέφονται στωμίλοι
ὅτ' ἡν ἄρρωστος τὸ στῆμα
σὴν κί' ἄλλοτε μὲ πόνο,

κι' ανοίγουν δλοι στόμα
για νά τήν' βρῆσουν μόνο.

Κύτταξέ την τήν καυμένη!..
πάει καθεμιά φίλια,
πᾶν κι' οἱ κότινοι χαμένοι,
πούχε δώσει σ' τήν Ἀγγλία.

Κύτταξέ την... ἔνας φίλος
ἄσμα πόνου δέν τονίζει,
κι' ἐλευθέρως κάθε σκύλος
μπαινει μέσα κι' ἀλωνίζει.

Συμφορά και συφορέλια,
δέν τῆς ἔμεινε κανείς,
και τριγύρω συγγενεῖς
ἐσκαρδίζονται σ' τὰ γέλοια.

Χά χά χά κι' ἔγω μ' αὐτούς,
πρῶην φίλους λατρευτούς,
μά και σὺ μ' ἐκείνους γέλα,
Περικλέτο παπαρδέλα.

Τὴν ἄφησαν τὴν λατρευτή,
καθεὶς τὴν ἐλησμόνησε,
και λένε σήμερα γι' αὐτὴ
πῶς ἀπὸ σβέρκο ψώνισε.

Διάφοροὺν τοτόροι μαλλόνουν σάν κοκόροι.

Π. — Τὴν κυττάζω, Φασουλή μου,
και τῆς παίζω τὸ βιολι μου.
Τὴν κυττάζουν γέροι νέοι
τὴν παράλυτη μητέρα,
ποὺ τὴν κάνουν ν' ἀναπνήη
μ' ἕνα τεχνιτὸν ἄερα.

Τὴν κυττάζω, Φασουλή μου,
και τῆς παίζω τὸ βιολι μου.
Συγγωρὰ δοκτόρων λάθη,
κι' ἔπαινος τοῖς ἱατροῖς,
ποὺ τῆς ἔκαναν νά πάηη
κι' ἀταξί λοκομοτρίς.

Οἱ μεγάλοι τῆς ντοτόροι
τῆς ἔδωσανε σανίδα
νά τὴν ἔχη και γιὰ δόρου
κι' ἔπταβθεῖον ἀσπίδα.

Τὴν κυττάζω, Φασουλή,
μὲ συντάγματος σανίδι,
και πηγαίνω σ' τὴν Βουλῆ
γιὰ ν' ἀκούσω τὸν Λεβίδη,
ποὺ σεπτῶς ἱεροφάντας εἶπε τοὺς ἀντιμουστῶνους,
ἀφορίζοντας γενναίως και Βουλγάρους και Ρωμῶνους.

Εἶπε και γὰρ τοῦ γένους τὴν κυρίαρχον Βουλῆν,
ποὺ τὸν ἀμπακο μὰς ψάλλει μὲ κατὰνυξιν πολλήν,
και καθένος λιμαδῶρος
εἶσαι τούτου νεοκόρος,
ὁ δὲ κύριος Λεβίδης ἡχρὸς κωδωνοκρούστης,
και σημαίνει τὴν χαμπάνα
γιὰ τὴν ἀρρωστη τὴν μάννα,
ποὺ φτερόνεται μὲ κτύπους κωδωνοκρούστων ὁ νοῦς τῆς.

Τὶ γιανοὶ πηγαίνου χάρις
και μαλλόνουν σάν κοκόρια

κορδωμένοι, σοσβαροί,
μὰ κανέναν δέν μ' πορετ
τὸ κακὸ νά διαγνώση
και τσερβέλα νά γανωσῆ.

Τοῦ χάκου πᾶνε, Φασουλή,
μεγάλα γιατροσόφια...
κανέναν δέν τὴν ὠφελει
και μένει πάντα ψόφια.

Φωνάζει καθ' ἑμπερικόος,
μὰ κι' ἐπιστήμων πᾶνυ,
και λένε Συνταγματικῶς
πῶς πρέπει νά πεθάνη.

Τέτοια τῆς λένε τῆς φτωχῆς
οἱ δόκτορες τῆς ἐποχῆς,
κι' ἔνας μεγάλος κηδεμῶν
και πρῶτος κύριος ἡμῶν
γιὰ τούτη χελσοκάνει
κι' ὄλο ταξείδια κάνει.

Και σὲ Παλάτια και σ' Αὐλαῖς
σχεδὸν διημερεῖς,
και μὲ προσπάθειαις πολλαῖς
ξένους γιανοὺς γυρεύει.

Κι' ἐκείνοι τὸν παρηγοροῦν μὲ χίλια δρό σπολλάττη,
και γιὰ τὴν ἀρρωστη τοῦ λέν ὅτι θὰ κάνουν κᾶτι.

Κι' αὐτὸς τάκούει σοσβαρὰ
κι' ἐλπίζει και θαρρετ,
κι' ἔδω γυρίζει μὰ χαρὰ
και τὴν παρηγορετ.

Μὰ λένε πῶς κι' ὁ Λεμουάν κι' ὁ Νόορτεν κι' ὁ Νόοτεν
τὴν ἀφορμὴν τῆς νόσου τῆς ἀκόμη δέν ἐνόησαν.

Και σήμερα, ποὺ μὲ θυμὸν
μαλλόνουν συμπεθεροί,
ἐγύρισε κι' ὁ κηδεμῶν
ἀπὸ τὰ ξένα μέρη,
και τῶν δοκτόρων τῶν ἐκεῖ τὰς συνταγὰς ἰσθόρησε
και κᾶπως τὴν σακάτιστα τὴν ἔκανα παρηγόρησε.

Γι' αὐτὸ κι' ἔγω, βρε Φασουλή,
κουράγχο ξαναπέρω,
κι' ἐγγωμονῶν τῶ Βχαιλετ
μὲ συνταγὰς σὲ δέρνω.

Κλαίμε κι' ἐμεῖς τὸν Μπάμπανο τὸν πολυτιμημένο
και ραίνομε τὸ μνημα του τὸ δακρυποτισμένο
μὲ στέφανα χρῆστος ἑωθῆς, μὰ και χρῆστος θανάτου,
κι' ἀγάπης πέρομε παλμοὺς κι' ἀπ' τὴν νεκρὴ καρδίᾳ του.

Και κημῶσαις ποικιλιας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιας.

Τελευταίως ἐξεδόθη τυβῶος Λατικῆς Χημείας,
ἔργον τῆς τοῦ Ρουσοπούλου ἑακουστικῆς Ἀκαδημίας.

Διὰ πᾶσαν ἑσρασίαν ὁ Ρωμηὸς θὰ σὲ συντήρη
εὐ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Ἐδοστραῖον τοῦ Διονόση.
"Ο, τι τυπωθῆ σὲ τοῖτο βγαίνει πάντα θαλακτὸ ..
σ' τὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλους, ἀπέναν ἀριθμὸς ὀκτώ.

Τοῦ Ρωμηὸς μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰμεστον φῶδον
σ' τῆς Πηγῆς τῆς ζωοδόχου κελταῖ τῶρα τὴν ὁδὸν,
ποῖναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταβῆς,
σ' τὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσερ' ἀριθμὸς.